

Warszawa, 13 marca 2007 r.

PRZEWODNICZĄCY
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ
w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny
Finansów Publicznych

Nr DF/GKO-4910-1/07

Sprawozdanie
z działalności Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny
Finansów Publicznych
oraz zbiorcze sprawozdanie z działalności komisji orzekających
I instancji w 2006 r.

I

Działalność Głównej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów
publicznych w 2006 r.

W dniu 1 stycznia 2006 r. Główna Komisja Orzekająca (dalej w skrócie GKO) miała do rozpoznania **4** odwołania wniesione przed 2005 r. i **48** w 2005 r. Ponadto, w 2006 r. do GKO wpłynęły **123** kolejne odwołania od orzeczeń wydanych w pierwszej instancji a sąd administracyjny wydał wyroki, w wyniku których konieczne było ponowne rozpoznanie **3** odwołań. W sumie więc do rozpoznania pozostawało w 2006 r. 178 odwołań.

1. Z ogólnej liczby wniesionych w 2006 r. odwołań **77** zostało wniesionych przez obwinionych, a **46** przez rzeczników dyscypliny finansów publicznych
Wniesione środki zaskarżenia dotyczyły **108** orzeczeń komisji orzekających I instancji:
 - **21** orzeczeń wydanych przez resortowe komisje orzekające przy ministrach,
 - **87** orzeczeń wydanych przez regionalne komisje orzekające przy regionalnych izbach obrachunkowych.

2. GKO rozpatrzyła w 2006 r. **146** odwołań. Na dzień 1 stycznia 2007 r. pozostało do rozpoznania **32** odwołania
3. GKO rozpoznawała każdego tygodnia ok. 5 odwołań, działając z przerwami na okresy świąteczne i urlopowe (sierpień) oraz czas przeznaczony na szkolenia. Ze względów personalnych oraz lokalowych niemożliwe było zintensyfikowanie działalności orzeczniczej GKO. Spośród **32** pozostałych do rozpoznania odwołań, **20** odwołań zostało złożonych w okresie od początku listopada do końca grudnia 2006 r.
4. Aktywność orzecznicza członków GKO przedstawiała się następująco:
- na ogólną liczbę 24 członków GKO, ich obciążenie było następujące:
 - a) przewodniczyło rozprawom 16 członków (od 1-go do 6-ciu razy);
nie przewodniczyło – 8-miu członków GKO;
 - b) funkcję sprawozdawcy pełnili wszyscy członkowie GKO (od 1-go do 6-ciu razy),
5. W 2006 r. GKO rozstrzygnęła rozpoznawane sprawy w następujący sposób:

rodzaj rozstrzygnięcia Głównej Komisji Orzekającej	rok wpływu odwołania			łączna liczba rozstrzygnięć
	2006 r.	2005 r.	przed 2005 r.	
utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia I instancji	21	12	0	33
uchylenie, zmiana zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części	27	13	3	43
uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	16	13	0	29
umorzenie postępowania	6	5	4	15
pozostawienie środka zaskarżenia bez rozpoznania	21	5	0	26
łączna liczba rozstrzygnięć	91	48	7*	146

* Uwaga: 3 odwołania, których wpływ nastąpił przed 2005 r., zostały rozpoznane ponownie w wyniku uchylecia orzeczeń GKO, dlatego nie zostały one uwzględnione w liczbie spraw pozostających do rozpoznania na koniec 2005 r.

6. Uchylając orzeczenia podjęte w pierwszej instancji lub zmieniając zaskarżone orzeczenia w całości lub części GKO:

- w 5 przypadkach złagodziła karę w stosunku do obwinionych;
- w 1 przypadku karę zaostrzyła
- w 38 przypadkach uniewinniła obwinionych;

W części przypadków GKO, obniżając karę lub odstępując od jej wymierzania, równocześnie uniewinniła obwinionych od części zarzutów.

7. Spośród orzeczeń uchylających orzeczenia komisji orzekających I instancji i uniewinniających obwinionych od stawianych zarzutów:

- 10 zostało wydanych przez resortowe komisje orzekające przy ministrach;
- 28 zostało wydanych przez regionalne komisje orzekające przy regionalnych izbach obrachunkowych;

Głównymi przyczynami rozstrzygnięcia spraw w powyższy sposób były:

- zmiana stanu prawnego następująca między datą wydania orzeczenia przez komisję orzekającą I instancji a wydaniem orzeczenia przez GKO, powodująca, że przepisy ustaw obowiązujących w czasie orzekania przez GKO uznawane były jako względniejsze dla sprawcy (podstawa – art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwanej dalej uondfp.);
- ustalenie, że sprawcy nie można przypisać winy w czasie popełnienia naruszenia (art. 19 ust. 2 uondfp.);
- błędne ustalenia stanu faktycznego albo błędna interpretacja przepisów prawa, w szczególności odnośnie do możliwości ponoszenia odpowiedzialności przez osoby, którym powierzono obowiązki w zakresie gospodarki finansowej (podstawa – art. 78 ust. pkt 1 i 2 w zw. z art. 78 ust. 3 uondfp.).

8. Zgodnie z art. 147 ust. 1 pkt 3 GKO może uchylić orzeczenie komisji orzekającej I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Podejmując takie rozstrzygnięcia GKO najczęściej wskazywała na:

- braki w materiale dowodowym uniemożliwiające rozstrzygnięcie sprawy w II instancji;
- naruszenie, w postępowaniu przed komisją orzekającą I instancji, prawa obwinionego do obrony;
- konieczność ponownego rozpoznania sprawy ze względu na treść przepisu art. 146 ust. 2 uondfp., zgodnie z którym, w przypadku wniesienia odwołania na niekorzyść obwinionego, który został uniewinniony przez komisję orzekającą lub co do którego

postępowanie umorzono, Główna Komisja Orzekająca nie może wymierzyć mu kary; Jeżeli jednak uzna, że wymierzenie kary jest uzasadnione, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

9. Przesłanki umorzenia postępowania określa art. 78 ust. 1 uodnfp. GKO umarzała postępowanie ze względu na upływ terminu do orzekania w sprawie oraz uznając, że stopień szkodliwości naruszenia dla ładu finansów publicznych był znikomy. Możliwość umorzenia postępowania, przez komisje orzekające, ze względu na znikomą szkodliwość dla ładu finansów publicznych została wprowadzona ustawą o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dzień 1 lipca 2005 r.), dlatego też, w sytuacji gdy sprawa rozpoznawana była przez komisję orzekającą I instancji przed tą datą, rozstrzygnięcie takie mogło zapaść dopiero przed GKO – w wyniku rozpoznania odwołania.
10. Pozostawienie środka zaskarżenia bez rozpoznania następuje w wyniku jego wycofania z GKO przez stronę postępowania (art. 140 ust. 2 uodnfp.) Z ogólnej liczby wycofanych środków zaskarżenia Główny Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, na podstawie art. 140 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn zm.) **wycofał ogółem 25** odwołań, złożonych przez rzeczników dyscypliny finansów publicznych I instancji.

W jednym przypadku odwołanie zostało wycofane przez obwinionego.

Łączna liczba odwołań, które pozostawiono bez rozpoznania została uwzględniona zarówno w liczbie wniesionych odwołań jak i w tabeli ukazującej sposób rozpoznania spraw przez GKO (zob. tabela w pkt 5).

11. Członkowie GKO, z drobnymi wyjątkami (dwie osoby), terminowo składali pisemne uzasadnienia szczegółowe do wydanych orzeczeń, co umożliwia stronom korzystanie z możliwości wnoszenia skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego. W stosunku do członków zalegających z oddawaniem uzasadnień Przewodniczący GKO podejmował, na ogół skutecznie, środki ponaglające. Gdy zaś działanie to było nieskuteczne członkom zalegającym z dostarczeniem uzasadnienia nie powierzano roli sprawozdawców w następnych sprawach.
12. W 2006 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wpłynęło 5 skarg na orzeczenia GKO. Z rozpoznanych w 2006 r. przez WSA skarg na orzeczenia GKO, które wpłynęły do Sądu w 2006 r. i wcześniej, WSA w 7 przypadkach oddalił skargi, zaś w 2 przypadkach uchylił orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej. Uchylając orzeczenia GKO Wojewódzki Sąd Administracyjny zarzucił brak wyczerpujących

rozważań w dotyczących oceny, względniejszości dla obwinionego przepisów obowiązujących w czasie popełnienia naruszenia i przepisów obowiązujących w czasie orzekania o odpowiedzialności, do czego zobowiązuje art. 24 uodnfp.

13. W 2005 r. złożono 2 skargi kasacyjne do NSA. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał je w 2006 r., uchylając 1 zaskarżony wyrok WSA i orzeczenie GKO oraz wydając postanowienie oddalające zażalenie strony. Uchylonemu wyrokowi WSA i orzeczeniu GKO, NSA zarzucił błędną interpretację przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych, uznając, że w sytuacji gdy nie dochodzi do zaciągnięcia zobowiązania, którego przedmiotem – ze strony podmiotu zobowiązanego do stosowania przepisów o zamówieniach publicznych, jest świadczenie pieniężne, to nie dochodzi do udzielenia zamówienia publicznego.
14. W 2006 r. odbyły się 3 spotkania szkoleniowe GKO. W jednym z nich uczestniczyli także przewodniczący komisji orzekających I instancji albo ich zastępcy. Celem spotkań była wymiana poglądów, doświadczeń a także próba rozwiązania wspólnych problemów pojawiających się w pracy orzeczniczej. W trakcie spotkań szkoleniowych odbywały się wykłady, których przedmiotem były, w szczególności, uchwalone oraz projektowane zmiany w przepisach prawa - związane z odpowiedzialnością za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ich wpływ na sposób orzekania. Organizowano także panele dyskusyjne poświęcone bieżącym problemom dotyczącym interpretacji przepisów prawa a także problemom organizacyjnym. Spotkania umożliwiły też wymianę poglądów na temat przyszłości systemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.
15. Od początku 2006 r. Ministerstwo Finansów rozpoczęło wydawanie „Biuletynu orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych” – kwartalnika zawierającego wybór orzeczeń GKO, komisji orzekających I instancji oraz wyroków WSA i NSA. Biuletyn ten otrzymują podmioty związane z dochodzeniem odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych a także państwowe uczelnie wyższe; w formie elektronicznej kwartalnik zamieszczany jest na stronie internetowej Ministerstwa Finansów. Rozpowszechnianie Biuletynu ma służyć poszerzeniu wiedzy z zakresu finansów publicznych oraz wspomaganiu funkcji prewencyjnej orzeczeń.
16. Zgodnie z art. 194 uodnfp., Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej sprawuje nadzór administracyjny nad działalnością komisji orzekających I instancji. Z informacji uzyskanych w ramach sprawowania tego nadzoru wynika, co następuje.
 - a. Głównym kryterium, którym kierują się przewodniczący komisji orzekających ustalając kolejność kierowania spraw na rozprawy jest data wpływu wniosku o ukaranie. Brak

jest danych, czy przy ustalaniu tej kolejności bierze się pod uwagę datę przedawnienia orzekania w sprawie albo stopień skomplikowania sprawy.

- b. Średni okres czasu upływający od daty złożenia wniosku do wyznaczenia terminu rozprawy wynosi ok. 2 miesiące.
- c. Częstotliwość odbywania się rozpraw przed komisjami orzekającymi jest bardzo zróżnicowana - od kilku w ciągu roku do 3 w skali tygodnia.
- d. Ilość rozpraw odraczanych w stosunku do ilości spraw rozpoznawanych przez poszczególne komisje orzekające jest nieznaczna. Głównymi przyczynami odraczania rozpraw są: konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, brak potwierdzenia doręczenia stronie zawiadomienia o wyznaczeniu rozprawy, wnioski strony.
- e. Orzeczenia i postanowienia komisji orzekających I instancji wydawane były w ustawowych terminach (kilkanaście rozstrzygnięć zostało wydanych po terminie z powodu nieprzewidzianych obowiązków służbowych).
- f. Uzasadnienia do rozstrzygnięć sporządzane są, z nielicznymi wyjątkami, terminowo. W przypadku opóźnień wydawane były zarządzenia o przedłużeniu terminu do sporządzenia uzasadnienia (ogółem kilkadziesiąt). Uzasadnienia, pod względem ich merytorycznej i formalnej poprawności, wykazują duże zróżnicowanie.

II

Działalność komisji orzekających w I instancji (przy ministrach i regionalnych izbach obrachunkowych).

1. Na początek roku 2006 w Komisjach I instancji oczekiwały na rozstrzygnięcie sprawy w stosunku do 501 osób. Natomiast w 2006 r. do komisji orzekających w I instancji wpłynęły wnioski o ukaranie złożone wobec 1565 obwinionych. W sumie więc komisje I instancji miały do rozpoznania w 2006 r. odwołania dotyczące 2066 obwinionych.
2. Komisje I instancji wydały w 2006 r. orzeczenia wobec 1225 obwinionych. Na koniec roku do rozstrzygnięcia pozostały sprawy dotyczące 471 obwinionych.

Z informacji zgromadzonych w ramach nadzoru administracyjnego, sprawowanego przez Przewodniczącego GKO, wynika, że czas oczekiwania na rozpoznanie wniosku (od daty jego wpływu) w zdecydowanej większości nie przekracza trzech miesięcy. Należy zatem wnioskować, że głównym powodem nierozpoznania w 2006 r. ww. spraw jest okoliczność, że dotyczą one wniosków, które wpłynęły w miesiącach od października do grudnia 2006 r.

3. Wobec 1225 obwinionych komisje I instancji wydały orzeczenia, na mocy których:
 - **uniewinniono** 300 osób, tj. 24,5 %,
 - **uznano odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych** 925 osób, tj. 75,5 %, z tego:
 - komisje resortowe orzekły o uznaniu odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - 141 osób,
 - komisje regionalne orzekły o uznaniu odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - 784 osób.

Wnioski złożone przez rzecznika najczęściej nie kończyły się przypisaniem odpowiedzialności w regionalnych komisjach orzekających przy regionalnych izbach obrachunkowych w:

- Rzeszowie – 29,4% uniewinnień,
- Gdańsku – 29,1% uniewinnień,
- Szczecinie - 22% uniewinnień,
- Poznaniu - 21,8% uniewinnień,

oraz 35,5% w Resortowej Komisji Orzekającej przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Należy wnosić, że głównymi przyczynami uniewinnień były braki w materiale dowodowym skutkujące niemożnością przypisania odpowiedzialności, zmiany w przepisach prawa wpływające na poprawę sytuacji prawnej obwinionych oraz różnice w sposobie interpretacji przepisów prawa między rzecznikami a komisjami orzekającymi.

4. Spośród 925 uznanych za odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych:
 - ukarano 415 osób, tj. 44,9 %,
 - wobec 510 osób (55,1 %) odstąpiono od wymierzenia kary.

O możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary stanowi art. 36 uondfp. Najczęściej komisje orzekające, odstępując od wymierzenia kary, wskazywały, jako

okoliczność łagodzącą, wyróżnianie się obwinionego, przed popełnieniem naruszenia, wzorowym spełnianiem obowiązków zawodowych.

5. W stosunku do 415 osób ukaranych orzeczono następujące rodzaje kar:

- karę upomnienia zastosowano w 348 przypadkach (37,6 % ukaranych),
- karę nagany ukarano 62 osób (6,7 % ukaranych),
- karę pieniężną wymierzono 5 osobom, przy czym średnia wysokość kary pieniężnej wyniosła 5 417,00 zł,
- karę nagany ukarano 62 osób (6,7 % ukaranych),
- karę zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi nie zastosowano w 2006 r.

Katalog kar za naruszenie dyscypliny finansów publicznych mieści się w art. 31 uondfp. Zgodnie z art. 33, komisje orzekające wymierzają karę według swego uznania. Sformułowanie dyrektyw wymiaru kary oraz przepisy dotyczące poszczególnych kar pozostawia dużą swobodę komisjom w zakresie decyzji.

6. Komisje I instancji w roku 2006 umorzyły postępowania wobec 480 zarzutów, z tego najczęściej umorzenie postępowania było wynikiem ustalenia, że:

- stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy – 189 zarzutów, co stanowi 39,4%,
- zarzuczonego czynu nie popełniono - 157 zarzutów, co stanowi 32,7 %.

7. Osobom odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych przypisano najliczniej czyny polegające na:

- nieopłaceniu przez jednostkę sektora finansów publicznych:
 - składek na ubezpieczenie społeczne,
 - składek na ubezpieczenie zdrowotne,
 - składek na Fundusz Pracy,
 - składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,
 - wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, albo ich opłacenie w kwocie niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia lub z przekroczenia terminu zapłaty,
 - (łącznie 1149 czynów, co stanowi 28,3% wszystkich czynów);
- niewykonaniu zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat oraz dopuszczenie przez kierownika jednostki do niewykonania zobowiązania jednostki, którego termin płatności upłynął, wskutek

zaniedbania lub niewypełnienia obowiązków w zakresie kontroli - (łącznie 674 czynów, co stanowi 16,6% wszystkich czynów);

- zaciągnięciu zobowiązania bez upoważnienia albo z przekroczeniem upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych – (626 czynów, co stanowi 15,4% wszystkich czynów)
- udzieleniu zamówienia publicznego (łącznie 460 czynów, co stanowi 11,3% wszystkich czynów);

8. W roku 2006 łączna wysokość orzeczonych kosztów postępowania należnych Skarbowi Państwa wyniosła 181 127,02 zł, z czego wyegzekwowano 160 828,44 zł co stanowi 88,8 %.

9. 16 Regionalnych Komisji Orzekających rozstrzygnęło 1238 spraw w ciągu 2006 roku. Do Regionalnych Komisji Orzekających wpłynęło 1206 wniosków o ukaranie, z tego komisje wydały 1052 orzeczenia w kwestii odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, z czego o uznaniu odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uznały 784 obwinionych, co stanowi 74,5%. Uniewinniono 268 osób, co stanowi 25,5%.

21 Resortowych Komisji Orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych rozstrzygnęło w ciągu 2006 roku 386 spraw. Do komisji wpłynęło 359 wniosków o ukaranie. W 173 sprawach Resortowe Komisje Orzekające wydały orzeczenia w kwestii odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z czego o uznaniu odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uznały 141 obwinionych, co stanowi 81,5 %. Uniewinniono 32 osoby, co stanowi 18,5%.

10. Do Regionalnych Komisji Orzekających w roku 2006 wpłynęło 1206 wniosków o ukaranie. W komisjach na początku roku 2006 znajdowało się 395 spraw oraz 34 sprawy zostały w ciągu roku zwrócone przez GKO do ponownego rozpoznania. Razem do rozpoznania w roku 2006 w Regionalnych Komisjach Orzekających znajdowało się 1635 spraw z czego 384 przeszło do rozpoznania na rok 2007, co stanowi 23,5%.

Do Resortowych Komisji Orzekających w roku 2006 wpłynęło 359 wniosków o ukaranie. W komisjach na początku roku 2006 znajdowało się 106 spraw oraz w ciągu roku 7 spraw zostało zwróconych przez GKO do ponownego rozpoznania. Razem w 2006 roku w Resortowych Komisjach Orzekających znajdowało się 472 sprawy do rozpoznania z czego 86 przeszło do rozpoznania na rok 2007, co stanowi 18,2%.

Najwięcej spraw rozstrzygnęły Regionalne Komisje Orzekające przy Regionalnych Izbach Obrachunkowych w:

- Poznaniu - 281 spraw, co stanowi 22,7%,
- Warszawie - 140 spraw, co stanowi 11,3%,
- Katowicach - 112 spraw, co stanowi 9%,
- Gdańsku - 112 spraw, co stanowi 9%,
- Kraków - 103 sprawy, co stanowi 8,3%

z ogółu spraw rozstrzygniętych w ciągu roku przez Regionalne Komisje Orzekające;
najmniej w:

- Rzeszowie - 28 spraw, co stanowi 2,3%,
- Olsztynie - 26 spraw, co stanowi 2,1%
- Białymstoku - 24 sprawy, co stanowi 1,9%

z ogółu spraw rozstrzygniętych w ciągu roku przez Regionalne Komisje Orzekające.

Najwięcej spraw rozstrzygnęły Resortowe Komisje Orzekające przy:

- Ministrze Sprawiedliwości - 200 spraw, co stanowi 51,8%,
- Ministrze Obrony Narodowej - 49 spraw, co stanowi 12,7%,
- Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego - 33 sprawy, co stanowi 8,5%

z ogółu spraw rozstrzygniętych w ciągu roku przez Resortowe Komisje Orzekające;

Najmniej:

- przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - 1 sprawa,
- Wspólna Komisja Orzekająca - 1 sprawa.

W 2006 roku ani razu nie orzekały komisje przy:

- **Ministrze Budownictwa,**
- **Ministrze Gospodarki Morskiej,**
- **Ministrze Pracy i Polityki Społecznej,**
- **Ministrze Rozwoju Regionalnego,**
- **Ministrze Transportu.**

Powyższe dane wskazują na znaczne dysproporcje w obciążeniu pracą zarówno poszczególnych komisji orzekających jak i ogólnie w podziale na resortowe i regionalne komisje orzekające. Zdecydowana większość spraw rozstrzygana jest przez regionalne komisje orzekające.

Najmniej spraw pozostało na koniec 2006 roku w Regionalnych Komisjach Orzekających w:

- Opolu - 6 spraw, co stanowi 13,6 %,
- Krakowie - 19 spraw, co stanowi 15,5%,
- Łodzi - 15 spraw, co stanowi 16,6%

z ogółu spraw które wpłynęły do poszczególnych Regionalnych Komisji Orzekających.

Najwięcej spraw do rozpoznania pozostało w:

- Bydgoszczy - 62 sprawy, co stanowi 46,2%,
- Katowicach - 56 spraw, co stanowi 33,3%,
- Wrocławiu - 14 spraw, co stanowi 31,1%,
- Kielcach - 18 spraw, co stanowi 26,1 %.

z ogółu spraw które wpłynęły do poszczególnych Regionalnych Komisji Orzekających

Najwięcej spraw pozostało na koniec roku w Resortowych Komisjach Orzekających pozostało:

- przy Ministrze Pracy i Polityki Społecznej - 2 sprawy, co stanowi 100%,
- przy Ministrze Transportu - 2 sprawy, co stanowi 100%,
- przy Ministrze Spraw Wewnętrznych i Administracji - 28 spraw, co stanowi 54,9%,
- przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego - 7 spraw, co stanowi 50%,
- Wspólnej Komisji Orzekającej - 1 sprawa, co stanowi 50%,
- przy Ministrze Skarbu Państwa - 3 sprawy, co stanowi 42,9%

z ogółu spraw które wpłynęły do poszczególnych Resortowych Komisji Orzekających

Załącznik Nr 5 - Zaległości w rozpoznawaniu wniosków przez Komisje I instancji w ujęciu procentowym

- 11.** Szczegółowe dane zawiera załączona informacja liczbowa o sprawach rozpatrywanych przez komisje orzekające w 2006 r.(zał. nr 1)

Przewodniczący
Głównej Komisji Orzekającej
prof. dr hab. Cezary Kosikowski